

Fran Albrecht:

Azurni zvon.

Iz »Kozmičnih pesmi.«

Kot zvon, iz etra vliť,
se stekajo v zenit
obzorja in pojo —

pojo planetov spev,
grmijo srd in gnev,
bol pra-duha.

Njegà, ki vstvarjajoč
je dahnil solnce v noč
iz svojega srca,

v vesoljstvo luč razlil,
ugasnil, v solnce skril
obraz je svoj.

Njegà, ki v uri zli
z bogovi in ljudmi
utešil je svoj srd,

v boli stvariteljski
je dahnil v vse reči
svoj večni žar.

Da večno vse živi,
je preko vseh stvari
njegov azurni zvon,

ki priča in zveni
o njem, poln harmonij
pojočih sfer:

— V začetku bil je duh
in duh postal je kruh
in vino živih src.

Kdor od vsega objet
sluša ta spev zavzet,
zanj smrti ni.

In ti, ki vstvarjajoč
še toneš v svojo noč,
pol v radost, pol v boleost —

glej: blato kreatur . . .
In kak je čist azur,
soj večnih cest!

Fran Albrecht:

U spominsko knjigo.

Kadar se ti razmaknejo obzorja
čez vse vesoljstvo, preko vseh reči
in se odprô neslutena ti morja,
postaneš tih in tujec med ljudmi.

In ko tedaj do sebe boš dozorel
in izpregledal ničnost vso, vso laž —
začutiš v duši, če peroti imaš
in če leteti znaš nad vsem kot orel.

*Brezdvomno pravi - a
temen, temen
Vsi Preserins, gonat
vsi Preserins! In na
vas bo imenoral. Si
ne vem, kako je
1/519*